

NAROZENÍ ZRZKA

JÁ JSEM NIKDY NEBYLA MOC NAHOŘE A NAŠTĚSTÍ ANI MOC DOLE. JE MI ČTYŘICET LET, DĚTI NEMÁM A ANI ŽÁDNOU KARIÉRU JSEM NEUDĚLALA. DESÁTÝM ROKEM ŽIJÍ VE STŘEDNÍ ITÁLII, „DÍKY“ MÍSTNÍ KRIZI JSEM PŘIŠLA O PRÁCI, A TAK JE ZE MĚ ŽENA V DOMÁCNOSTI. ALE MÁM RÁDA SVŮJ ŽIVOT A ČASTO A RÁDA VZPOMÍNÁM.

SNAD TO MÉ VYPRÁVĚNÍ NEBUDE MOC ZMATENÉ A NA PŘESKÁČKU, ALE I KDYBY – VŽDYŤ TAKOVÝ BÝVÁ I ŽIVOT!

I já jsem občas v životě něco přeskočila a pak se k tomu chtěla vrátit (bohužel na spoustu věcí už bylo pozdě) a občas jsem žila zmateně, protože jsem vždy poslouchala víc srdce než rozum. Skoro vždy za mým rozhodnutím byla ona – láska! Ten nejsilnější cit, který znám.

Láska ve všech podobách naplňovala a naplňuje můj život a bez ní bych nebyla nic.

Psal se rok 1973 a moje maminka Jiřinka přemýšlela s mým tátou Karlem nad jménem pro jejich druhé dítě. Doma již měli pětiletou dceru Ivetu a táta si strašně přál kluka, jak jinak než Karla.

V té době se ještě nedalo určit pohlaví nenarozeného dítěte, takže kdyby to náhodou byla holčička, tak Irena. „Ale určitě to bude kluk,“ říkal táta.

23. 11. 1973 jsem se narodila já. Maminka, aby ulehčila tatínkovu zklamání, že nemám bimbace a fotbal s ním hrát nejspíš nebudu, mi dala jméno Karla. V poslední chvíli improvizovala a trošku mi tím zavařila na příštích x let.

Jméno Karla bylo něco jako jméno Josefina. Možná se tak jmenovala nějaká stará babička, ale spoustu let jsem žádnou jinou Karlu nepoznala a ani v kalendáři Karla nebyla. Svátek jsem slavila s tátou a vysvětlovat dětem na pionýrských táborech, proč mi říkají Kája, když je to klučíčí jméno, mě dost stresovalo.

A navíc... Navíc jsem se narodila zrzavá!
Zrzavá Karla, dost hroznej začátek!

HLUBOČEPY – DVOJKA

PRAHA 5 – HLUBOČEPY, ULICE K DALEJÍM (ČÍSLO UŽ SI NEPAMATUJI) BYLA MÁ PRVNÍ ADRESA. JEDEN POKOJ, KUCHYŇ, MALÁ KOUPELNA A STUDENÉ WC. ALE KDYŽ MI BYLY ZHRUBA ČTYŘI ROKY, TAK JSME OD POŠT PRAHA, KDE MAMKA PRACOVALA JAKO VEDOUcí HLUBOČEPSKÉ POBOČKY, DOSTALI KRÁSNÝ TŘÍPOKOJOVÝ BYT V HLUBOČEPSKÉ 2.

Lidé tomu domu říkali jednoduše „dvojka“, i když to byl nádherný bývalý panský dvůr. Měl podloubí, dvě nádvoří a kolem byl obrovský park.

Ten park nebyl jako parky na sídlištích či v centru města. Byl to zámecký park, který před x lety patřil k panskému dvoru, a tudíž byl obehnan vysokou zdí. V parku byla spousta okrasných i ovocných stromů.

Já měla nejraději třešně a lískové ořechy. Vylezli jsme si na strom a cpali se třešněmi, dokud nám nebylo blbě. Keře oříšků byly u zídky, takže jsme si hezky sedli na zídku jako slepice na bidýlko a roztloukali kamenem lískáče – mňam. Ne nadarmo mi kamarádi říkali veverka. Nejenže jsem byla zrzavá a druhé zuby mi vyrostly jako paní profesorce ve filmu Saxana, ale také jsem milovala a miluji oříšky a vše tomu podobné. Od lískáčů přes vlašské, sušená jádra z meruněk (sušila jsem je na parapetu v pokojíčku) až po jádérka z melounu, které jsem jedno po druhém vyndávala a chroupala. A dělám to dodnes.

V sedmdesátých letech už ze zdi zbyly více méně jen ruiny a parkem procházeli všichni, nejenom obyvatelé „dvojky“. Rodiče nás i tak mohli v klidu pustit samotné do parku a nechat venku do tmy. Občas jen zahulákali z okna „Svačina!“ a dali nám krajíc chleba a jablko. Pití nebylo třeba, na dvoře byl kohoutek a každé dítě se k němu umělo přisát. V třešňové sezóně nebyla třeba ani jablka a pro jistotu ani kohoutek. A i když se někdo po třešních napil, domů běžet nemusel. Park byl plný velkých lopuchů.

Jiná doba? ... Krásná doba!

A do našeho bytu v ulici K Dalejím se ze Žvahova přestěhovala babička Božena. Babička mě často hlídala a naše odpolední procházky vedly větši-

nou hrozným krpálem směr Dívčí hrady. Na ty nádherné kopce, kde byly trnky a úžasná klouzačka ve skále, jsme však s babičkou nedošly. Procházka končila vždy na hřbitově. Dodnes si ten hřbitov pamatuji do detailů.

Márnici, do které jsem koukala klíčovou dírkou na dřevěné máry a která mi naháněla hrůzu. Řetězy kolem hrobek bohatých rodin, ze kterých jsem si dělala houpačku. Sochu holčičky, fotku miminka i báseň „Hlubočepské skály, co jste udělaly, že jste mému synku mladý život vzaly?“.

Ke každému hrobu mi babička odvyprávěla příběh, jak a kdy a co se stalo. Při tom jsme spousty hrobů uklidily a zalily. Jako dlouholetá poštovní doručovatelka věděla babička Boženka vše o všech.

Nejraději jsem chodila na hřbitov v období vánočních a velikonočních svátků. Barevná papírová vajíčka na tyčce a malé vánoční stromečky, to se skoro vyrovnalo klouzačce na skále.

Ale chodily jsme i do Prokopského údolí a občas mě babička vzala i vykoupat se do jezírka, což je bývalý lom.

Jednou se zakecala s babkama asi 10 metrů před jezírkem na lavičce, a tak mě hlídala moje ségra Iveta. Ta byla moc hodná, položila mne na nafukovací matračku a odvezla doprostřed jezírka. Tam mě nechala, abych jí prý neotravovala.

Už ani nevím, jestli jsem měla alespoň rukávky, ale plavat jsem rozhodně neuměla. Prý jsem pak několik hodin máchala ručičkami ve vodě, abych se dostala ke břehu.

Iveta mě měla vůbec ráda. Na dětském hřišti na Výšince v ulici V Bokách II, kam jsme občas chodily s naší sestřenicí Jitkou, mě s takovou láskou houpala na drncačce, až jsem přelítla a spadla dolů jako šiška rovnou na hlavu.

Z jejího vyprávění ještě vím, že mě několikrát vyklopila z kočárku, při nějaké hře mi kamenem rozsekla hlavu těsně vedle spánku, a když jsem spadla v zimě do potoka, doporučila mi uschnout venku, abych prý doma nedostala vynadáno.

Já můžu být vlastně ráda, že jsem to dětství po boku své sestry Ivety přežila. Kdo by si kdy pomyslel, že z ní bude nakonec paní učitelka a zástupkyně ředitele v domě dětí?

Náš dům „dvojka“ byl velmi dobře situovaný. Za domem autobusová zastávka v obou směrech (autem se tenkrát vyjíždělo z garáže jen na dovo-

lenou nebo na přeleštění) a skoro v parku zdravotní středisko, které jsem díky svojí sestře často navštěvovala.

Paní doktorka Hopfingerová byla hodná, usměvavá a nikdy nezapomněla na obrázek. Zнала mě dobře, nejen díky návštěvám u ní. Dole ve středisku totiž bydlela paní správcová s dcerou Janou. Často jsme si s Janou hrávaly u nich na zahradě, pod okny ordinace paní doktorky, a v zimě jsme bobovaly na kopečku před vchodem do střediska.

Z druhé strany našeho domu byl sběrný dvůr, kam jsme jako děti nosili papír i železo. S těma pár korunama, co nám za to dali, jsme hned běželi do samošky pro eskymo, pierota nebo jahodovou dřeň.

Vedle sběrný, o pár metrů dál byla školka, lékárna a kousek nad ní hlubočepské náměstíčko.

V té době na náměstíčku nechybělo opravdu nic. Byla tam samoobsluha, pošta, řeznictví u Liprtů i drogerie s papírnictvím. Naproti ovoce–zelenina, za rohem cukrárna, kam mne babička brávala na dortík a kde pracovala maminka Milana, mého kamaráda ze školky. Přes ulici byl kadeřník a myslím i hospoda, ale na tu si pamatuji jen matně.

Hospoda, co si pamatuji dobře, byla a je vedle šraněk – restaurace u Ryčlů. Tam jsme chodívali našim tátům do džbánku pro pivo a hned vedle za korunu do kina, které mělo k naší smůle s hospodou společné záchody.

Už v chodbě ke kinu se nedalo dýchat, to nás však od Jen počkej, zajíci! neodradilo.

Při psaní těchto řádků se mi vybavují stále nové a nové vzpomínky a v myšlenkách vidím přesně každé místo, o kterém píši. Bíle vykachličkované řeznictví u Liprtů, stoleček naproti pultu v cukrárně, dřevěnou přepážku na staré poště i štos zelených a červených drátěných košíků v samošce.

Ale co je zvláštní, že cítím i vůně.

Ne že bych je cítila nosem, ale když píšu o samošce, tak mi hlavou projede vůně kávy z elektrických mlýnků, co byly za kasou. Ovoce–zelenina je směs cibule, brambor a jablek a cukrárna, to jsou lékorky a čokoláda, co bývala na váhu.

Jediná „vůně“, co mi nemusela problesknout hlavou, je ta z chodby mezi restaurací a kinem!